

KAPLICADA BİR KONUK

HİNDİSTAN
FESTİVİ

Çeviri: KÂMURAN ŞİPAL

8. BASKI

HERMANN HESSE
KAPLICADA
BİR KONUK

Can Modern

Kaplıcada Bir Konuk, Hermann Hesse

Almanca aslından çeviren: Kâmuran Şipal

Kurgast: Aufzeichnungen von einer Badener Kur

© 1953, Suhrkamp Verlag, Frankfurt am Main

© 2002, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2002

8. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 8. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Yeşim Tükel

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi No: 51 Giriş Depo Bölümü

Küçükçekmece-İstanbul

Sertifika No: 40421

ISBN 978-975-07-2493-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

HERMANN HESSE
KAPLICADA
BİR KONUK

ROMAN

1946 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Almanca aslından çeviren

Kâmuran Şipal

♥can

Hermann Hesse'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Masallar, 1994

Çarklar Arasında, 2002

Siddhartha, 2002

Doğu Yolculuğu, 2002

Demian, 2003

Peter Camenzind, 2003

Gençlik Güzel Şey, 2012

HERMANN HESSE, 1877'de Almanya'nın Baden-Württemberg eyaleti, Calw kasabasında doğdu. İlk şiirini yirmi beş yaşında yazdı. Bunu *Peter Camenzind*, *Çarklar Arasında*, *Gertrud*, *Rosshalde*, *Demian* ve diğer romanları izledi. Jung'un öğrencisi Lang ile dostluğu Hesse'nin ruhbili me ve Jung'a duyduğu ilgiyi körükleyerek şiirsel iç dünyasını zenginleş tirdi. İnsancılığı, barışseverliği ve insan yaşamını irdeleyen felsefesi *Bozkırkurdu*, *Narziss* ve *Goldmund* ile *Siddhartha* adlı romanlarında özel likle belirgindir. *Boncuk Oyunu* adlı romanından sonra 1946'da Nobel Edebiyat Ödülü de alan Hesse'nin Doğu edebiyatı ve mistisizmine düş künlülüğü, bireysel bunalımların çözümünü Doğu felsefesinde arayışı, 1960'lı yıllarda canlanan Budizm ve Zen Budizm akımlarının da yardı mıyla onun, özellikle Amerikan hippie gençliği arasında en çok okunan yazarlar arasına girmesini sağladı. Hermann Hesse, 1962 yılında öldü.

KÂMURAN ŞİPAL, 1926'da Adana'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Çağdaş Alman Hikâyesi/1945'ten Sonra başlıklı bir incelemesi; *Beyhan*, *Elbise ler Çarşısı*, *Büyük Yolculuk*, *Buhurumeryem*, *Köpek İstasyonu* adlı öykü kitapları yayımlandı. *Sırrımsın Sırdaşımsın* adlı romanıyla 2011'de Or han Kemal Roman Armağanı aldı. Rainer Maria Rilke, Franz Kafka, Robert Musil, Heinrich Böll, Thomas Mann, Günter Grass, Ingeborg Bachmann, Sigmund Freud, Hans Bender gibi önemli yazarların yapıtl arını dilimize kazandırdı. 2019'da aramızdan ayrıldı.

Josef ve Xaver Markwalder kardeřlere

Önsöz

Özdeyiş: Aylaklık bütün psikolojinin başıdır.

NIETZSCHE

Söylentiye göre Schwaben'lılar ancak kırkında akıllanmış, özgüven duyguları fazla güçlü sayılmayan Schwaben'lıların, kendileri bazen buna bir çeşit yüzkarası gözüyle bakar. Oysa bu yüzkarası değil, tersine Schwaben'lılar için büyük bir onur kaynağıdır, çünkü söylentide kastedilen akıllılığa (gençlerin “yaşlılık bilgeliği” diye de nitelediği, büyük karıştırlıkların bilgisinden, dolanım ve çift kutupluluk gizine ilişkin bilgiden başka bir şey değildir bu) ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar kırk yaşındaki Schwaben'lılarda da pek seyrek rastlanır. Ne var ki, kırklı yaşların yarısı geride bırakıldı mı, insan yetenekli olsun olmasın, yaşlılığın o bilgeliği ya da düşünce tarzı kendiliğinden çıkıp gelir, hele bedeninin yaşlılığı da her türlü uyarı ve şikâyetleriyle buna omuz verdi mi, kolayca gerçekleşir olay. Şikâyetler arasında en sık karşılaşılana da gut, romatizma ve siyatiktir, işte bu rahatsızlıklardır ki, bizi buraya, kaplıca kenti Baden'e çekip getirir. Diyeyeğim, Baden'deki ortam benim de şimdi kapısından içeri adım attığım düşünce tarzına pek uygun; insan burada, bana öyle geliyor ki, hiç farkına varmadan *genius loci*'nin¹ kılavuzluğunda şüpheli bir dindarlığın, safça

1. (Lat.) Eski Roma'da belli bir yerin koruyucu ruhu. (Ç.N.)

bir bilgeliğin, büyük ölçüde ayrımlaşmış basite indirgeme becerisinin, hayli entelektüel bir antientelektüalizmin kapısından dalıyor içeri, söz konusu antientelektüalizm banyoların sıcaklığı ve kükürtlü suyun kokusu gibi kaplıcaların belirleyici özelliğidir. Ya da daha kestirme bir söyleyişle: Biz kaplıca konukları ve gut hastaları her şeyden çok sivri köşeli yaşama elden geldiğince yuvarlak gözüyle bakmak, hoşgörülü davranmak, kendimizi büyük hayallere kaptırmamak, buna karşılık yüzlerce küçük ve yumuşak hayali koruyup bunlara önem vermek zorundayız. Biz Baden'deki kaplıca konukları, yanılmıyorsam, o karşıtlıklar bilgisine özellikle gereksinim duyarız; kemiklerimiz esnekliğini yitirdikçe, esnek, iki taraflı, iki kutuplu düşünce tarzına gereksinimimiz artar. Hastalıklarımız hastalıktır ama hastanın, kendisine beslediğimiz saygıyı yitirmemizden hiç korkmaksızın, son derece önemli gözüyle bakabileceği kahramanlık taşan, dekoratif hastalıklar değildir bunlar.

Böyle konuşuyorsam, benim yaşlı ve siyatikli kişilere özgülü kendi düşünce tarzımı yüceltip bir tipe, genel bir norma dönüştürüyor, burada yalnız kendi adıma konuşmakla kalmayıp bütün bir insan sınıfının ve yaşlılar grubunun sözcülüğünü yapıyormuşum gibi davranıyorsam, en azından kimi anlar şunu çok iyi biliyorum ki, benimkisi büyük bir yanılıdır ve hiçbir psikolog gösterilemez ki, (ruh bakımından benim ikiz kardeşim değilse) çevreye ve yazgıya karşı açığa vurduğum manevi tepkiye normal, tipik gözüyle baksın. Daha çok, kısa bir muayenenin ardından beni, şizofrenler ailesine mensup, gözetim altında bulundurulması gerekmeyen hayli yetenekli, antikanın biri diye nitelemekte güçlük çekmeyecektir. Ama yine de ben hiç istifimi bozmaksızın yaşlı insanların, ayrıca psikologların gelenekselleşmiş hakkından yararlanıyor, yalnızca çevremdeki insanlara değil, nesne ve kurumlara, hatta bütün dünyaya kendi düşünce tarzımı, kendi mizacıma, kendi sevinç ve dertlerimi yansıtıyorum. Kendi düşünce ve duygularıma “doğru” ve haklı gözüyle bakmak gibi bir hazzı elimden kaptırmak istemem; oysa çevre durmadan bunun tersinin doğruluğuna beni inandırmaya çalışıyor. Çoğunluk bana karşıymış, umursamıyorum, kendimi değil, daha çok çevremi haksız görüyor, bu konuda büyük Alman yazarlarına ilişkin yargıma uygun davra-

nıyorum; yaşayan Almanların büyük çoğunluğunun tersini yapıp füzeleri yıldızlara yeğlemesi, bu yazarlara daha az saygı beslememe, onları daha az sevip gereksinmeme yol açmıyor. Füzeler göz alıcıdır, füzeler büyüler insanı, yaşasın füzeler! Ama ya yıldızlar! Sessiz ışıltılarla, uzaklarda titreşen evrensel müzikle dolu, her biri bir göz ve bir düşünce olan yıldızlar – aman dostlar, bunlardaki güzellik bir başkadır!

Ve ben küçük yazar, kaplıcada kaldığım günlerin bir taslağını ileride kaleme alırken, iyi ve kötü yazarlarca yazıya geçirilmiş o pek çok kaplıca gezisi ve yolculuğunu aklımdan geçiriyor, büyük füzeler arasında o yıldızı, bütün kâğıttan paralar arasında o altın sikkeyi, bütün serçeler arasında o devlet kuşunu, Doktor Katzenberger'in kaplıca yolculuğunu sonsuz bir hayranlık ve saygıyla anımsıyorum: Yine de bu düşünce, o yıldızın peşinden benim kendi füzemi, o devlet kuşunun peşinden benim kendi serçemi yollamamı önleyemiyor. Uç öyleyse serçem! Yüksel benim yazılardan küçük uçurtmam!

Kaplıcada bir konuk

Trenim Baden'e yeni gelmiş, vagonun merdiveninden biraz zahmetle yeni inmişim ki, kentin büyüğü hemen hissettirdi kendini. Peronun nemli beton zemini üzerinde durmuş, gözlerimle otelin kapıcısını ararken, benimle aynı yazgıyı paylaşan üç-dört kişinin, siyatik hastalarının trenden indiğini fark ettim; kışkıklarını korkarak hareket ettirilerinden, sarsak sarsak adım atışlarından ve sakıngan devinimlerine eşlik eden biraz çaresiz ve ağlamaklı mimiklerinden söz konusu hastalığa müptela oldukları açıkça belli olmaktaydı. Gerçi her birinin rahatsızlığında kendine özgü bir taraf vardı, her biri rahatsızlığın belli bir çeşitlemesini kendisinde barındırıyor, bu yüzden de değişik biçimde yürüyor, duraksıyor, bastonuna dayanıp ilerlemeye çalışıyor, topallıyor, ötekilerden değişik mimikler sergiliyordu. Ama yine de aralarında iki ortak özellik ağır basmaktaydı, hepsinin de siyatikli olduğunu ilk bakışta anlamıştım, hepsi kardeşlerimdi benim, hepsi dert ortaklarımdı. *Nervus ischiadicus*'un¹ insana ne oyunlar oynadığını ders kitaplarından değil de

1. (Lat.) Siyatik siniri. Vücudun, özellikle uyluk bölgesindeki bükücü kaslarını, baldır-ayak bölgesindeki bütün kasları, kalça-eklem kapsülünü ve baldır cildinin büyük bir bölümünü besleyen en büyük sinir kordonu. (Ç.N.)

hekimlerin “öznel duyumsama” diye nitelediği öz yaşantılarından bilenlerin gözlerinden bir şey kaçmaz. Hemen oracıkta durup bu bahtsız kişileri izlemeye koyuldum. Şunu anladım ki, üçlü ya da dörtlü gruplar halinde ilerleyen bu kişilerin suratları benimkinden daha asıktı, bastonlarına benden daha çok yükleniyor, bacaklarını daha büyük bir çarpınıyla kaldırıp ayaklarının tabanlarını yere daha bir ürkek ve keyifsiz basıyorlardı. Hepsi de benden daha mustarip, daha zavallı, daha hasta, daha acınacak durumdaydı; bu da işte alabildiğine su serpti içime, dört bir yanımda benden daha hasta, neşelenip umutlanmak için benden çok daha az nedene sahip insanların topallayışını, adeta sürüklene sürüklene ilerleyişini, ahlayıp oflayışını görmek, yolda tekerlekli sandalyeleriyle itilip götürülüşlerine tanık olmak, Baden kaplıcalarında kaldığım süre binlerce kez yardımına koştu, bitip tükenmeyen bir avuntu kaynağı oluşturdu benim için. Daha ilk anda tüm kaplıcaların o büyük gizlerinden ve sihirli ilaçlarından birini keşfetmişim ve gerçek bir hazla höpürdeterek keşfimin tadını çıkarıyordum, aynı derdi başkalarıyla paylaşıyor olmanın giziydi bu da, *socios habere malorum*¹ idi.

Perondan ayrılıp vadiden içerilere, kaplıcalara doğru yumuşacık bir eğimle akıp giden yola, içimde bir hoşnutluk duygusuyla kendimi bıraktım, attığım her adım önceki değerli yaşantımı doğrulayıp pekiştirdi: Dört bir yanda sürüklene sürüklene ilerleyen, biraz yamulmuş yorgun vücutlarıyla yeşil boyalı banklarda dinlenen kaplıca müşterileri ilişti gözüme, bazen de gruplar halinde çene çalarak önümden geçip gittiler. Bir ara tekerlekli sandalyede bir kadın yaklaştı ileriden, yüzünde yorgun bir gülümseme, hastalıklı elinde yarı solmuş bir çiçek;

1. (Lat.) Aynı hastalığı çekenler topluluğu. (Ç.N.)

yüzünden kan damlayan, güçlü kuvvetli bir kadın bakıcı arkadan sandalyeyi itiyordu. Romatizmalı hastaların kartpostal, kül tablası ve kağıt ağırlığı gibi şeyler satın aldığı dükkânların birinden (söz konusu nesnelere de öyle çok gereksinim duyuyorlardı ki, nedenini bir türlü kestiremedim) yaşlı bir bey çıktı, dükkânın önündeki merdivenin basamaklarından her birini tam bir dakikada iniyor, bir yandan da önündeki caddeye yorgun düşmüş ve özgüvenini yitirmiş bir insanın üstesinden gelmesi istenen bir ödev gibi bakıyordu. Henüz genç biriydi, fırça gibi saçları vardı, başında askerlerin giydiği gri yeşili bir kasket, iki bastondan destek alarak olanca gücüyle ilerlemeye çalışıyor ama bunu ancak bin bir zahmetle başatabiliyordu. Tanrım, bastonlar yeterdi sadece. Dört bir yanda insanın karşısına çıkan bastonlar; hastaların kullandığı, altta geniş lastik halkalarla sonlanıp bir sülük ya da vantuz gibi asfalt yola yapışan şu kahrolası bastonlar! Ben de bir baston kullanmıyor değildim, kamıştan zarif bir Malakka bastonum vardı, doğrusu yardımını öpüp başıma koyuyordum ama gerektiğinde bastonsuz da yapabiliyordum ben ve hiç kimse beni şimdiye kadar bu iç karartıcı lastik uçlu bastonlardan biriyle görmüş değildir. Yo, açıkça ortadaydı ve herkesin gözüne çarpması gerekiyordu ki, güzelim caddede hızlı ve zarif adımlarla yürüyor, sadece bir süs eşyası sayılacak Malakka bastonumun yardımına son derece az başvuruyor, bunu da bir oyun oynarmışım gibi yapıyordum. Siyatiğin belirleyici özelliği sayılan bacakların korka çekine kaldırılışı bende alabildiğine hafif ve zararsızca ortaya çıkıyor, yalnızca bir imadan, şöyle bir değinmeden öteye geçmiyor, genel olarak dimdik ve kusursuz bir şekilde yolu arşınılıyordum; rahatsızlıkları öylesine açık seçik, öylesine saklanıp gizlenilmez, öylesine amansızlıkla gözler önüne serilen benden yaşlı, benden zavallı, benden hasta bütün bu bey ve

hanım kardeşlerimi düşününce genç ve sağlam sayılırdım. Attığım her adım kendime karşı içimi bir takdir duygusuyla dolduruyor, her adım bu düşündüklerimi doğruluyordu. Neredeyse sağlıklı hissediyordum kendimi, en azından bu zavallı insanlarla asla kıyaslanamayacak kadar hastalığım hafifti. Evet, bu yarı kötürüm, bu ağır aksak yürüyen insanlar bile kaplıcada şifaya kavuşacaklarını umabiliyorsa ve banyolar uçları lastikli bastonlarıyla bu insanlara bile iyi gelebilecekse, benim henüz emekleme dönemindeki rahatsızlığımın lodosta eriyen kar gibi kaybolup gitmesi gerekiyordu; dolayısıyla, kaplıca hekimi için bulunmaz bir devlet kuşuydum, çabalarını boşa çıkarmayacak bir vakaydım, tedavi alanında küçük bir mucizeyi gerçekleştirebilirdi benim üzerimde.

Beni cesaretlendiren bu insanları gözlerimin içi gülererek, sempatiyle ve dostça izliyordum. Derken bir pastaneden yaşlı bir kadın tortop çıkıp geldi, belli ki derdini saklayıp gizleme gereksinimini çoktan duymaz olmuştu, en küçük reflekslerin bile önüne geçmeye kalkmadan akla gelebilecek her rahatlatıcı devinime, kasların her yardım elini uzatışına olduğu gibi kucak açıyor, jimnastik yapar gibi orasını burasını oynatıp kendini dengede tutmaya çalışıyor, enine boyuna savaşıyor bir denizaslanı gibi, ancak biraz daha ağır bir tempoyla yolun üzerinde adeta yüzerek ilerliyordu. Yüreğim kendisini baş tacı edip yaşa, var ol haykırılarıyla karşıladı, denizaslanına, banyolara ve bahtımın açıklığına şükrettim. Çevremi aynı yolun yolcularıyla, bana rakip kişilerle sarılmış görüyordum ve ben hepsinden oldukça üstün durumdaydım. Ne iyi etmiştim de zamanında, siyatığım henüz ilerlememişken, başlangıç evresindeki gut hastalığımın henüz ilk hafif belirtileri kendini göstermişken gelmiştim buraya. Arkama dönüp bastonuma dayandım, uzun süre denizaslanından ayırmadım gözlerimi, bir haz duy-

gusuyla ona baktım, öyle bir duygu ki, dilin ruhumuzda geçen olayları açığa vuracak yeterli sözcüklerden yoksunluğunu gösteriyordu bize, çünkü oh olsun demek ve acımak gibi dildeki karşıt anlamlı sözler bu duyguda iç içe girmiş durumdaydı. Tanrım, zavallı kadın! İnsan ne durumlara düşüyormuş meğer!

Gelgelelim, o coşkulu, yükselen yaşam duygusu ânı, kutlu saatin o hoş esrikliği içinde bile ruhumdaki bozuncu ses, kuşkusuz pek susmamıştı; iştikten pek hazetmediğimiz ama kendisine de işte öylesine gereksinim duyduğumuz sesteki bu, mantığın sesiydi ve o tatsız, soğuk edasıyla, usulcacık ve üzülererek bana anımsattığına göre, ele geçirdiğim avuntu sadece bir yanılgıdan kaynaklanmaktaydı; kendimi, Malakka bastonuyla sadece birazcık topallayan ben edebiyatçıyı, kötürüm, ağır şekilde topallayan, çarpık vücutlu kimselerle kıyaslayıp bir şükran duygusuna kapılmam, bende uçsuz bucaksız bir dizi oluşturan hastalık belirtilerini dikkate almayı, benden daha genç, başı dik, zinde ve sağlıklı kişileri düpedüz göz ardı edişim sakat bir yöntemdi. Daha doğrusu, böyle kişilerin var olduğunun farkındaydım ama onları kıyaslama kapsamına almaya yanaşmıyordum. Hatta kaplıcaya geldiğimin birinci ve ikinci günü tam bir saflıkla şuna inanmıştım ki, bastonsuz kimseler, yürürken belirgin bir aksaklığı ya da topallaması görülmeyip neşeli yüzlerle geçip dolaşanlar benim kardeşlerim ve kaplıca arkadaşlarım, kaplıcanın müşterileri ve rakiplerim değil de adeta kentin normal ve sağlıklı sakinleriydi. Hiç baston kullanmayan, hiç kasılmadan ellerini kollarını hareket ettirerek yürüyen siyatik hastalarının da, yolda hiç kimse, hatta hiçbir psikoloğun rahatsızlıklarını sezemeyeceği gut hastası kimselerin de bulunabileceğini, hafiften ağır aksak yürüyüşümle ve Malakka bastonumla asla metabolizma hastalıklarının zararsız, en alt basamağında yer

almadığımı, sadece iyice kötürümlerin ve topallayanların kıskançlığına değil, beni kendileri için bir avuntu sayanların, bana bir denizaslanı gözüyle bakanların da acıma duygusuna konu oluşturduğumu, sözün kısıası hastalık aşamalarına ilişkin sözde o incelikli gözlem ve kıyaslamalarımın nesnel inceleme diye nitelenemeyeceğini, bununla yalnız kendimi uyutup iyimser bir havaya soktuğumu, ancak o alışılmış uzun yolda geçen pek çok gün sonra anlayabilmişim.

Diyeceğim, ilk günün bu mutluluğunu dolu dolu yudumladım, o naif kendini yüceltmelerin coşkusunu yaşadım, iyi de ettim böyle yaptığıma. Kendimi dört bir yanda boy gösteren kaplıca arkadaşlarımla, benden daha hasta kardeşlerimin cazibesine kaptırdım; rastladığım her sakat insan manzarasıyla gururumun okşandığını hissettim, karşıma çıkan her tekerlekli sandalyenin beni neşeyle karışık bir acıma duygusuna, sevecenlik dolu bir kendini beğenmişliğe çağırın sesini işittim, böylece yoldan sere serpe indim aşağı, öylesine rahat, öylesine gönül okşayıcı yoldan indim aşağı; istasyondan gelen konuklar, kaplıcalara doğru yalpalar vurarak caddede ilerliyor, cadde onları alıp yumuşak bir dönemeç yaparak tatlı ve düzenli bir eğimle kaplıcalara taşıyor, sonunda suyu çekilip kuruyan bir ırmak gibi kaplıca otellerinin kapılarında son buluyordu. Kafam olumlu kararlar, gönlüm şen umutlarla dolup taşarak Heiligenhof Oteli'ne yaklaştım, niyetim burada kalmaktı. Üç-dört hafta kaplıca yaşamına katlanacak, her gün suya girecek, elden geldiğince çok gezip dolaşacak, heyecanlanmayacak, sinirlenmeyecek, kendimi tasa ve kaygılardan olabildiğince uzak tutacaktım. Bazen belki biraz monoton bir havaya bürünecekti yaşamım, vakit can sıkıntısız geçmeyecekti, çünkü yoğun yaşamalara yer vermemek gibi bir kural egemendi kaplıcalarda, benim gibi yalnız yaşayan, kalabalıklar için-

de yaşamaktan hazzetmeyen, otel yaşamıyla başı hoş olmayan, böyle bir yaşamı bin bir zorlukla sürdürebilen birinin bazı engelleri göğüslemesi, kimi güçlüklerin üstesinden gelmesi gerekecekti. Ama tümüyle alışılmadık bu yeni yaşam belki biraz sıradanlığına, biraz yavanlığına karşın yine de bazen güler yüzlü ve ilginç yaşantılar çıkaracaktı karşıma. Doğrusu huzur dolu bir yabanıllık ve bir taşramsı yalnızlık içinde okuyup yazmalardan baş kaldırmayarak geçirdiğim bunca yıldan sonra, yine bir süre insan içine karışmanın zorunluluğu bende de var gücüyle sesini duyurmuyor muydu gerçekten? Ve önemli olan, tüm bu engellerin, bu yeni başlayan kaplıca haftalarının ardından o beklenen gün çıkıp gelecekti, şimdi indiğim caddeyi zinde bir vücutla bu kez tırmanıp çıkacak, gençleşip şifaya kavuşmuş durumda, esneklik içinde devinen dizlerim ve bacaklarımla bu otellerden ayrılacak, banyolara yine veda edip bu sevimli caddeyi tıpış tıpış yürüyerek istasyona varacaktım.

Gelgelelim otelin kapısından daha içeri adımımı atar atmaz hafiften bir yağmur atıştırtmasına hayıflandım.

Resepsiyondaki pek nazik genç kadın, “Anlaşılan kötü havayı da yanınızda taşıyıp getiriyorsunuz,” diye karşıladı beni gülümseyerek.

“Olamaz,” diye söylendim çaresizlikle. Bu nasıl şeydi şimdi? Gerçekten yağmuru ben mi çağırdım, ben mi yağmuru yaratıp yanımda getirdim buraya, diye geçirdim içimden. Her gün başvuru bu sıradan bakış açısının böyle bir şeyi onaylamaması, tanrıbilim okumuş bir adamı, mistisizmle uğraşan benim gibi birini temize çıkaramazdı. Evet, nasıl ki yazgı ve mizaç bir kavramın isimleriye, nasıl ki adımı, hayattaki yerimi, yaşımı, yüzümü, siyatığımı bir bakıma ben kendim seçmiş, kendim yaratmışsam ve kendimden başkasını da bundan sorumlu tutamazsam, yağmur işinde de durum aynıydı; onun

Sözün kıyası, edebiyat çalışmalarında yoğun bir dikkate öylesine gereksinim var ki, üretim sürecinde engelleyici ve aksatıcı dış etkenlerle kolayca başa çıkabiliyor insan. Ancak rahat bir masada, kusursuz bir ışık altında, alıştığı yazı malzemesiyle özel kâğıtlar üzerinde yazıp çizebileceğine inanan yazar bende kuşku uyandırır. Dış kolaylık ve rahatlıklar elbette farkına varılmadan aranır yazılıp çizilirken ama bunlarsız da olur.

Hermann Hesse'nin, "Yaşlılık dönemime kadar yazdığım en iyi kitap" diye nitelediği *Kaplıcada Bir Konuk*, Hesse'nin kendi sözcükleriyle itiraflarından en kişisel, en ciddi olanlarını içeriyor.

#almanedebiyatı #şifa #tedavi #inziva #hastalık #otel #ortasınışhayatı
#kapitalizm

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [a](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-2493-0

9 789750 724930